Clara van Assisi
PASTORALE EENHEID

27 augustus 2003, éénentwintigste zondag door het jaar A
Eerste lezing: Romeinen 11, 33-36
Evangelielezing: Mattheus 16,13-20

Homilie

In veel passages in het evangelie valt op hoe Jezus erin slaagt, midden een op het eerste zicht heel gewone conversatie, plots bliksemsnel door te dringen naar de kern van de zaak. Dat moet vaak heel confronterend geweest zijn voor de mensen rondom hem. Vandaag zien we daar een mooi voorbeeld van. Jezus en zijn leerlingen gaan van dorp tot dorp in de streek van Caesarea Filippi, nu de Golan Hoogte op de grens van Israël en Syrië. Ze lijken gewoon wat te kletsen. “Wat zeggen de mensen eigenlijk over mij”, vraagt Jezus, “wie zeggen ze dat ik ben?” “Och, zeggen de leerlingen, van alles: Johannes De Doper, Elia, een profeet...”. Ze verzinnen van alles.
En plots, als een bliksemschicht, gooit Jezus hen misschien wel de belangrijkste zin in het Evangelie in het gezicht, ook in ons gezicht: “En gij, wie zegt gij dat ik ben? Wie ben ik voor jou?” Ik weet niet hoe dat voor u is, maar mij snijdt zo’n vraag de adem af. Niet “wat zeggen ze in de kerk?” of “Wat heb je geleerd of horen zeggen?” zelfs niet “Wat zegt de paus of wat leert de kerk?” Neen, gij, wie zegt gij dat ik ben? Het is dé vraag van ons geloof, het is dé vraag die wij vandaag vanuit deze viering meenemen. Wie is Jezus voor mij? En als ik die vraag beantwoord heb, wat betekent dat? Wat verandert dat in mijn leven?
“Gij zijt de Christus” antwoordt Petrus. Ik zou graag weten hoe hij dat zei, maar dat kunnen we natuurlijk niet weten. Zei Petrus dat met luide stam, vol geloof, zelfverzekerd? Of zei hij het stamelend, niet goed wetend hoe te antwoorden? Jezus antwoord is indrukwekkend en vol onvoorstelbaar vertrouwen in zijn mensen, maar weer met dat opvallende spreekverbod, alsof hij wil zeggen: “Wees voorzichtig met grote geloofsbelijdenissen, probeer je eerst maar te realiseren wat dat getuigenis van je betekent. De Mensenzoon staat voor zijn lijden.
Soms vraag ik me af hoe het zal zijn, op de dag waarop ik bij mijn Schepper kom en daar op een of andere manier, ik weet ook niet hoe, voor die vraag geplaatst wordt. Wie was ik voor jou, heel concreet, in jouw leven? U bent ongetwijfeld allemaal veel heiliger dan ik, maar ik zal dan, misschien voor de eerste keer, vooral stamelen, zoals Petrus het volgens mij deed. Misschien zal ik zeggen “Ik heb wel veel over U gesproken en geschreven, telt dat ook?” Maar ik vrees eerlijk gezegd dat dit weinig indruk zal maken.
Gelukkig moeten we de hemel niet “verdienen”, zoals vaak helemaal ten onrechte gezegd wordt. Niemand van ons verdient de hemel. “Wie kan vergoeding eisen voor wat hij God heeft gegeven?”, schrijft Paulus aan de Romeinen. “Want uit Hem en door Hem en voor Hem zijn alle dingen.” Gods eeuwigheid krijgen we. Wat doorweegt zijn gelukkig niet onze verdiensten of het gebrek daaraan, zelfs niet ons geloof, wat doorweegt is Gods Liefde, zijn oneindige barmhartigheid. Dat geloven christenen en dat hopen we, van ganser harte.
“Maar gij, wie zegt gij dat ik ben”. Wie ben ik voor jou, en wat betekent dat heel concreet in jouw leven? Met deze vraag worden wij vandaag het leven in gezonden. U en ik, wij hebben daar voor deze week genoeg aan, denk ik. Amen.

Dirk Godecharle